

Budakörnyéki Járásbíróság
12.P.20.255/2021/14.

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

A Budakörnyéki Járásbíróság dr. Némethi Gábor János (1123 Budapest Táltos utca 15/B. 7/2.) által képviselt
I. rendű és
II. rendű felperesnek – Ügyvédi Iroda
üggyvéd által képviselt **OTP Faktoring Zártkörűen**
Működő Részvénytársaság (1066 Budapest Mozsár utca 8) alperes ellen **végrehajtás**
megszüntetése iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T .

A bíróság Végrehajtó Irodája előtt az I. rendű felperessel szemben
0 2020. számon, a II. rendű felperessel szemben 0 2020. számon folyamatban
lévő végrehajtást megszünteti.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen önálló bírósági
végrehajtó részére a 0 /2020. számú végrehajtási eljárásban
forint, a 0 2020. számú végrehajtási eljárásban
forint végrehajtási költséget.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesek részére
forint perköltséget.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy az adóhatóság külön felhívására – az abban meghatározott
módon és határidőben – fizessen meg az állam javára
forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye, amelyet 15 napon belül a Budapest Környéki
Törvényszéknek címezve, de a Budakörnyéki Járásbíróságnál kell elektronikus úton benyújtani.

Az ítélet végrehajtási költségről szóló rendelkezése ellen a végrehajtó is fellebbezhet, amelyet 15
napon belül a Budapest Környéki Törvényszéknek címezve, de a Budakörnyéki Járásbíróságnál kell
elektronikus úton benyújtani.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, azonban ha bármelyik fél kéri,
tárgyalást tart. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell
előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül
kérheti tárgyalás tartását.

I N D O K O L Á S

A bíróság a felek előadásai, valamint a benyújtott és beszerzett iratok alapján az alábbi tényállást
állapította meg.

A felperesek mint adósok 2008. június 12. napján kölcsönszerződést kötöttek az OTP Bank Nyrt.
által képviselt OTP Jelzálogbank Zrt.-vel mint hitelezővel, amelyet
közjegyző 1 /2008/1/O. számon közjegyzői okiratba foglalt. A hitelező a
szerződést közjegyző által 1 /2088/2012.
közjegyzői okiratba foglalt felmondással azonnali hatállyal, 15 napos teljesítési kötelezettség
mellett 2012. június 25. napján felmondta, a felmondás a felperesek részére 2012. július 11. napján
kézbesítettnek minősül. A teljesítési határidő 2012. július 26. napján járt le.

Budakörnyéki Járásbíróság
12.P.20.255/2021/14.

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

A hitelező a felperessel a 2014. évi XXXVIII. törvény szerint elszámolt, az elszámolás a felperes részére 2015. április 29. napján került kézbesítésre.

A hitelező a követelését 2016. január 27. napján az alperesre engedményezte.

A felperessel szemben a végrehajtási eljárás közjegyző által 2020. augusztus 26. napján kiállított 1 /2019/13. számú végrehajtási záradékkal indult meg. A záradék kibocsátására irányuló kérelem mindkét felperessel szemben joghatályosan 2020. november 26. napján került benyújtásra.

A végrehajtás Végrehajtói Irodája előtt az I. rendű felperessel szemben 0 /2020. számon, a II. rendű felperessel szemben 0 /2020. számon van folyamatban. A végrehajtást kérő követelése 7.453.280,- forint tőke, 5.602.748,- forint kamat, 90.586,- forint végrehajtást kérőnél felmerült költség, 66.418,- forint végrehajtást kérőnek járó költségrész, összesen 13.213.032,- forint.

A végrehajtónál felmerült, meg nem térült végrehajtási költség a 0 /2020. számú ügyben 38.945,- forint végrehajtói munkadíj, 19.472,- forint költségátalány és 6.000,- forint készkiadás összesen 64.417,- forint, a 0 /2020. számú ügyben 38.945,- forint végrehajtói munkadíj, 19.472,- forint költségátalány és 5.000,- forint készkiadás összesen 63.417,- forint.

A fenti tényállás alapján a felperesek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérték, hogy a bíróság a velük szemben folyamatban lévő végrehajtást szüntesse meg, mivel a követelés elévült. Keresetük jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 324. § (1) bekezdését, a 326. § (1) bekezdését, a 327. § (3) bekezdését, valamint a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 57. § (4) bekezdését jelölték meg. Előadták, hogy mivel a teljesítési határidő 2012. július 26. napján lejárt, 2012. július 27-én az elévülés a Ptk. 326. § (1) bekezdése alapján elkezdődött, és a Ptk. 324.§ (1) bekezdése alapján 2017. július 27. napján lejárt, az elévülés bekövetkezett. A 2014. XL. törvény 9. § szerint nyugvás a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint nem befolyásolta, mert az elszámolás közlésekor, 2015. április 29. napján még több mint egy év volt vissza az elévülési határidőből. Az elévülési idő alatt nem volt olyan végrehajtási cselekmény, amely az elévülést a Ptk. 327. § (3) bekezdése, illetve a Vht. 57. § (4) bekezdése alapján megszakította volna, mivel a végrehajtási záradék iránti kérelem benyújtására is csak az elévülés bekövetkeztét követően került sor. Ez utóbbi körben a felperesek hivatkoztak a BH+2014.8.347 számú kúriai eseti döntésre, a Kúria Pfv.I.20.184/2013/9. számú egyedi határozatára, a BH2014.5.151. számú eseti döntésre, a BH2017.6.183 eseti döntésre, amelyek alapján záradékolható közokiratok esetében az elévülés megszakítására csak a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerinti végrehajtási cselekmények alkalmasak.

Az alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a követelés nem évült el. A körben hivatkozott arra, hogy az elévülés a 2014. évi XL. törvény 9. § szerint a 2014. évi XXXVIII. törvény hatálybalépésétől, 2014. július 5.-től az elszámolás kézbesítéséig, 2015. április 29. napjáig nyugodott, és ezt az időszakot az elévülési idő számításakor figyelmen kívül kell hagyni, így az elévülés csak 2018. május 22. napján állt volna be. Ugyanakkor alperesi álláspont szerint az elévülést megszakította a felperesek részére 2012. szeptember 14. napján 2012. november 21. és 23. napján 2015. március 31. napján, 2015. május 14. napján, 2016. január 27. napján, valamint 2017. április 12. napján megküldött felszólító levél, valamint a törvény szerinti elszámolás, amelyet a felperesek 2015. április 29. napján vettek kézhez. Az elévülés megszakadása körében a Ptk. 327. § (1)-(2) bekezdésére hivatkozott.

A felperesek keresete az alábbiak szerint alapos:

A Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

Budakörnyéki Járásbíróság
12.P.20.255/2021/14.

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

A Ptk. 326. § (1)-(2) bekezdése szerint:

(1) Az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

(2) Ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.

A Ptk. 327. § szerint:

(1) A követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

(2) Az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

(3) Ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

A Vht. 57. § (1) és (4) bekezdése szerint:

(1) A végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el.

(4) A végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja.

A felek között a releváns tények közül nem volt vitás a szerződés létrejötte, felmondása, a teljesítés határideje, az engedményezés ténye, a végrehajtás megindításának időpontja, csakúgy, mint az elszámolás közlésének időpontja. A bíróság nem tette a tényállás részévé az alperes által a felperesek részére küldött fizetési felszólításokat, mivel azok a per eldöntése szempontjából nem relevánsak.

A felek között jogi vita volt a perben.

Az egyik ilyen jogi vita az, hogy a törvényi elszámolás közléséig eltelt időt az elévülés – egyébként nem vitás - nyugvása körében milyen módon kell figyelembe venni. A felperes e körben a Ptk. 326. § (2) bekezdésére hivatkozva állította, hogy a nyugvás az elévülési idő leteltét nem befolyásolta, míg az alperes az ezzel ellentétes álláspontját jogilag nem támasztotta alá. A bíróság a felperesi álláspontot osztja. A 2014. évi XL. törvény 9. §-a az elévülés nyugvásáról rendelkezik, nem arról, hogy a két dátum közötti időtartam az elévülési időbe nem számít bele. Az elévülés nyugvását pedig a Ptk. 326. § (2) bekezdése határozza meg, és nem úgy, hogy a nyugvás időtartamával az elévülési idő meghosszabbodik, hanem úgy, hogy ha a nyugvás megszűnését követő egy éves időtartamon belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha egyébként az elévülési idő eltelt. A nyugvás folytán tehát az elévülési idő legfeljebb a nyugvás befejeződését követő egy éves időtartamig hosszabbodik meg, ha egyébként az elévülés előbb bekövetkezne. Jelen esetben ez nem vitásan nem így volt, ezért a nyugvás az elévülési időt nem befolyásolta.

Ugyanakkor az alperes az ő számítási módja szerinti elévülési időn túl nyújtotta be a végrehajtás iránti kérelmet, ezért a nyugvás tekintetében felmerült jogvitának a perben érdemi jelentősége nincs.

A perben annak van jelentősége, hogy volt-e olyan, a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerinti végrehajtási cselekmény, amely az elévülést megszakította volna. Az alperes egyetlen ilyenre sem hivatkozott a felperesi előadással szemben.

Az alperes által megjelölt fizetési felszólítások és az elszámolás közlése nem végrehajtási cselekmény, ezért nem tekintette azokat a bíróság releváns ténynek. A felek között a jogvita e tekintetben lényegében abban áll, hogy a záradékolható közokiratba foglalt kölcsönszerződés felmondása és a teljesítési határidő lejáratá után az elévülés megszakítására a Ptk. 327. § (1) vagy (3) bekezdését kell alkalmazni. A bíróság e tekintetben is a felperesi álláspontot osztja: a Kúria felperes által is bemutatott állandó gyakorlata alapján a záradékolható közokiratba foglalt tartozás a Ptk.

Budakörnyéki Járásbíróság
12.P.20.255/2021/14.

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

327. § (3) bekezdése szerinti végrehajtható határozatokkal esik egy tekintet alá, e tekintetében tehát az elévülést kizárólag a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg. Erre tekintettel irreleváns az, hogy az alperes mikor, melyik felperes részére küldött fizetési felszólítást, azt ők átvették vagy sem, illetve arra bármilyen formában reagáltak-e, mert ezek nem minősülnek végrehajtási cselekménynek. Az első végrehajtási cselekménynek a záradék iránti kérelem benyújtása minősül, ami szintén nem vitásan csak 2020. november 26-án történt meg, mire a követelés és vele a végrehajtási jog elévült. Hasonlóan nem alkalmas az elévülés félbeszakítására a Ptk. 327. § (3) szerint az elszámolás közlése, vagy akár a követelés engedményezése sem.

Erre tekintettel az elévülés a felperes által megjelölt 2017. július 27-i időpontra a Ptk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján bekövetkezett, a követelés elévülésével egyidejűleg a Vht. 57. § (1) bekezdése alapján a végrehajtási jog is elévült, így a 2020. november 23. napján benyújtott záradék kibocsátása iránti kérelem elkészt.

Mivel a fentiek szerint a felperesekkel szemben fennálló követelés és a végrehajtási jog a végrehajtás megindulása előtt elévült, a bíróság a felperesekkel szemben folyamatban lévő végrehajtást a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján megszüntette, és a Pp. 537. § alapján kötelezte az alperesi végrehajtást kérőt a végrehajtási költség megfizetésére, amelynek összegét a bíróság a végrehajtó nyilatkozata alapján állapította meg.

A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pernyertes felperesek perköltségét a pervesztes alperes köteles megtéríteni.

A felperesek perköltsége az ügyvédi munkadíjból áll. A felperes a perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3 § (2) bekezdés alapján ügynként (felperesenként) 443.000,- forint összegben számította fel, azt a bíróság a felszámítással egyezően állapította meg a felperesek részére tekintettel arra is, hogy az egyébként alacsonyabb, mint az ügyérték alapján megállapítható ügyvédi munkadíj. Az összeg áfát nem tartalmaz, mivel a felperesi jogi képviselő nem tartozik áfa-körbe.

A Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján szintén a pervesztes alperes köteles megfizetni – a felperesek részére engedélyezett teljes személyes költségfeljegyzési jogra tekintettel – az állam által előlegezett eljárási illetéket, amely a pertárgyértékhez igazodóan az Itv. 39. § (1) bekezdése és az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján ügynként 792.782,- forint, összesen 1.585.564,- forint.

A pervesztes alperes a saját perköltségét maga viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a felek részére a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontja, a végrehajtó részére a Pp. 537. §-a biztosítja.

Budapest, 2021. június hó 23. napján

dr. Virányi Karolina s. k.
bíró